

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Nullus homo est excusabilis, nisi agnoscat Jesum Christum,
ipsumque adoret post tot patrata ab ipso miracula, ad probandam
Divinitatem suam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Nullus homo est excusabilis, nisi agnoscat Jesum Christum, ipsumque adoret post tot patrata ab ipso miracula, ad probandam Divinitatem suam.

ARTICULUS V.

Miracula sola non sufficiunt ad probandam sanctitatem personæ illa operantis.

FAteor, dicit Probus, post acceptam intento animo totam hanc longam narrationem, quæ tamen nonnisi brevissima Synopsis erat miraculorum Jesu Christi. Fateor è plurimis hisce prodigiis haud obscure deduci, ipsum non vulgari & inusitatâ pollere debuisse potentiâ. Verum an hoc sufficiat ad demonstrandum evidenter ipsius divinitatem? an omnes ii, qui operantur miracula, sint Dii? Tanti Sancti operati sunt illa, qui Dii non sunt; & tanti etiam peccatores illa patrârunt, qui non sunt sancti. Nonnè omnes Doctores docent, gratiam miraculorum non esse nisi gratiam gratuitam, adeoque non certò denotare sanctitatem personæ, quæ patrat illa? Quomodo ergò denotare possint ipsius divinitatem?

Unicum solum verum miraculum, respondet Ecclesiasticus, tam fidele præbet testimonium veritati, quam attestatur, ut, si per impossibile, id quod mihi per miraculum probatur, non esset verum, dicere possem, ipsum Deum me decepisse, co-

quòd ipseus omnipotentia mihi manifestè loquatur in miraculo.

Si aliqui peccatores patrârunt miracula, id non erat, nec ad demonstrandum ipsos esse Deos, nec ad probandum, ipsos esse Sanctos; sed esse debuit ad probandam aliquam, quam proponebant, veritatem: Et hæc veritas erat infallibilis, non quia peccator illam dixit: sed quia miraculo illam DEUS confirmavit.

Quando Sancti fecerunt miracula, non hoc erat ad declarandum, ipsos fuisse Deos, sed erat ad attestandum vel sanctitatem ipsorum vitæ, vel veritatem ipsorum doctrinæ. Et tunc utrumque, vel etiam ambo erant infallibilia, quia Deus ipse reddebat testimonium illis per miraculum: Et hoc tam verum est, ut inauditum sit, quòd Deus unquam patrauerit miraculum, ad probandum, quòd peccator fuerit sanctus, vel ad attestandum, quòd hæreticus aut infidelis dixerit veritatem: alias veritas infinita redderet testimonium mendacio.

Jesus

JESUS CHRISTUS
solus fecit mi-
racula, ad pro-
bandum,
quod sit
Deus.

JESUS CHRISTUS solus est, qui operatus est miracula ad probandum veritatem doctrinae suae, & sanctitatem vitae suae, & potentiam divinitatis suae. Nullus praeter ipsum, quantum legi, dixit unquam, se esse verè Deum, & proprium Filium Dei, unumque ac idem cum Deo Patre suo. Sed ipse clarè hoc dixit in Evangelio. Judaei non tenebantur credere veritatem tam admirandam, tamque stupendam, eòquod sic dixerit ipse; hinc est, quod responderent illi: Tu testimonium perhibes de teipso, testimonium tuum non est verum.

Remittit ipsos ad Scripturas veteris Testamenti, quae perhiberent testimonium de se, eòquod vaticinatae sint & promiserint adventum suum. Sed omnia haec argumenta demonstrativa satis non erant, ad eximendum ipsos dubio: siquidem licet clarè viderent in Prophetis adventum Messiae, ipsum tamen promissum Messiam esse clarè non videbant: poterat ipsis esse suspectus non absque fundamento, eòquod destruere videretur traditiones seniorum.

Sed quando probavit ipsis doctrinam suam miraculis tam certis, tamque manifestis, ut dubitare de ipsis non possent, eòquod ipsimet illorum essent testes oculati, inexcusabiles sunt,

si non credant in ipsum. Et hoc est, quod ipsemet exprobravit eis: *Si opera non fecissem in eis, quae nemo alius fecit, peccatum non haberent; nunc autem excusationem non habent de peccato suo.* Quid enim dicent, quam rationem allegabunt pro defensione pertinacis incredulitatis suae?

An dicant, non declarasse ipsum sibi, quod esset proprius Filius Dei, & promissus in lege Messias? sed dixerat hoc ipsis modis tam diversis, & verbis tam manifestis; imò, quando urgebant ipsius mortem, rationum validissimarum, quas putabant se allegare contra ipsum, haec una fuit: *Debet mori, quia Filium Dei se fecit.* Et sanctus Joannes luculenter dicit: *Quarebant eum Judaei interficere, quia non solum solvebat Sabbathum, sed & Patrem suum dicebat Deum, aequalem se faciens Deo.* Negare igitur non possunt, quod exhibuerit & praesentaverit se ipsis velut verum Filium Dei.

Num dicant, quod sufficienter sibi probatum non sit, ipsum fuisse Filium Dei, quòdque satis non sit, id dicere, aut etiam ostendere prodigia ad id confirmandum, eòquod Moyses in Deuteronomio adhortatus fuerit ipsos: *Si surrexerit in medio tui Propheta, qui praedixerit signum atque portentum, & dixerit tibi: Eamus & sequamur Deos alienos, non*

YYY 2

audias

Joan. 15.

Judaei non possunt allegare aliquam excusationem incredulitatis suae.

Joan. 19.

Joan. 5.

Deut. 13.

audias verba Propheta illius. Faciebat is miracula, signa atque portenta, sed erant contra legem Moysis, quæ est lex veri Dei, & ad destruendam nostram religionem; non tenebamur ergo ipsi credere. Verum an unquam exhoratus est ipse mundum, ut sequerentur Deos alienos? an unquam locutus est contra Deum verum, aut contra Moysen? nonne oppositum declaravit manifestè, dum dixit: *Non quero gloriam meam, sed ejus qui misit me Patris; & quæ placita sunt ei, facio semper.* Nonne profitebatur apertè:

Joan. 8.

Frivolæ excusationes Judæorum.

Non veni solvere legem, sed adimplere? nonne in omnibus occurrentiis usus est testimoniiis ex antiqua lege depromptis, ad demonstrandum, procul abesse se ab illa condemnandâ, cum evocaret ipsam in testimonium ejus, quod dicebat? nonne laudibus exornavit Moysen, exprobrando illis: *Si crederetis Moysi, crederetis forsitan & mihi; de me enim ille scripsit; imitando insuper illis, ipsum fore accusatorem & testem contra eos in die judicii, ad confundendam ipsorum incredulitatem? Estne hoc loqui contra Deum, aut contra legem, aut contra Moysen.* Hac ergo ex parte nullam habent, quam afferant, excusationem.

Joan. 5.

An denique dicant, se non vidisse miracula facta ab hoc ho-

mine, qui se dicebat Filium Dei. Sed viderunt illa tam prodigiosa, tamque stupenda, ut impossibile fuerit illis dubitare, quin fuerint miracula vera, in quibus manus Dei omnipotentis, quem adorabant, ostendebat se illis manifestissime. Fuerunt illorum testes oculati: nonne enim viderunt Lazarum è tumulo suo post quatuor dies prodeuntem ad vocem Dei-Hominis? nonne aspexerunt cæcum natum, cui donavit visum, imponendo lutum super oculos ejus? in quo sæculo ejusmodi quid auditum unquam fuit? Nonne sæpius intuiti sunt ipsum eicientem demonia, cum potestate imperantem illis, ac injungentem ipsis obedientiam? quod possibile non est, nisi Deo soli. Sed nonne viderunt ipsum in medio sui operantem tam portentosam miraculorum multitudinem, ut horum in seipso videretur habere fontem, illaque operaretur in omni occasione & tempore, quodocunque vellet. Et hanc ipsam prætendebat causam maledictum illud conciliabulum, quod Pontifices & Pharisæi congregarunt adversus ipsum: *Hic homo multa signa facit, & si dimittimus eum sic, omnes credent in eum.* Statuendum igitur est, incredulitatem ipsorum omni ex parte esse inexcusabilem; cum certum sit, sola miracula

Judæi viderunt miracula plusquam manifesta, quam ut de iis dubitare possint.

Joan. II.

ipsis

ipsis exhibita efficacissimè demonstrasse illius divinitatem.

Hoc quidem est contra eos, replicat Probus, quia ipsimet viderunt omnia hæc portenta & prodigia; sed totus mundus non vidit, nec omnes viderunt illa mortales. Nos, qui longè absumus à tempore, in quo sunt facta, quam certitudinem habemus de iis, quòd sint vera? Verùm potius, quod dubium habere possumus de iis, quòd non sint vera? respondet Ecclesiasticus. Sola diurnitas temporis, ex quo omnes infirmà hæc perstiterunt fide, sufficiens esset argumentum & probatio hujus veritatis: siquidem mendacium & deceptio non persisterent tempore tam longo. Et dein, quis sanæ mentis suspicari posset, Apostolos & Evangelistas, qui erant viri simplices, ausos fuisse exarare & prædicare tanti momenti imposturas, quæque fuissent adedò manifestæ ad fundandum & extrahendum desuper magnam hanc religionem, quæ immutatura erat faciem mundi, quamque evertere cuncta non poterunt sæcula? loquebantur ipsi de rebus exploratissimis, quæ nitebantur testimonio nationis integræ, & nationis talis, quæ ardebat odio in id, quod dicebant, quæ cuncta inquirebat media inceptum dilipandi opus Religionis Christi.

Si convincere potuissent Apostolos alicujus falsitatis, nonnè id fecissent? & si fecissent, nonnè totum mox opus rede-gissent in nihilum?

Non credo, Judæos, qui viderunt vitam & miracula Jesu Christi, magis fuisse certos de iis, quàm nos, qui non vidimus illa; ex opposito, nos magis de illis certos esse, comperio. Quare hoc? interrogat Probus, non mediocriter admiratione hujus propositionis attonitus: Ratio est, quia ipsis suffragabatur quidem veritas sensuum ad videnda hæc miracula; sed non habebant adhuc fidem, quâ certi erant, hæc miracula esse vera: Et hodiè non adstipulantur nobis sensus, quibus videamus illa præsentia, sed tenemus fidem, quâ credamus illa; id quod erat objectum ipsorum sensuum, jam nostræ est fidei objectum. Jam hoc, quod scio ex revelatione fidei divinæ, absque comparatione certius scio, quàm quod compertum mihi est ex relatione sensuum. Hinc est, quod Jesus Christus dixerit sancto Thomæ Apostolo: Beati, qui crediderunt, & non viderunt: Beatior ille, qui innititur certitudini fidei, quàm experimentis sensuum.

Quando lego in Evangelio resurrectionem Lazari, multò certior sum de ea, quàm si viderem

Y y 3

differem

Certi sumus,
miracula Jesu
Christi esse
vera.

Vide Consult.
6, art. 3. & 4.

Magis certi
sumus de ve-
ritate miracu-
lorum Jesu
Christi, quàm
Judæi, qui ea
viderunt.

Sensus majorem faciunt commotionem, sed fides majorem dat certitudinem,

differam illam propriis meis oculis. Verum quidem est, quòd si viderem illam præsentem, evidentia facti majorem conciliare posset in sensibus meis commotionem, non tamen tam magnam conferret animo meo certitudinem: siquidem certior sum de eo, quod ipsemet mihi Deus asserit & affirmat in verbo suo, quàm quod sensus mihi suo ostendunt experimento, eò quòd sciam impossibile non esse, quòd à meis decipiar sensibus, impossibile autem, quòd decipiar à Deo.

Non tenemur credere miracula, sed tamen credere miraculis.

Est, si ita loqui liceat, reciproca quædam obligatio inter Deum & hominem; homo est obligatus recipere veritatem, quam Deus ipsi revelat, quamvis hæc ipsi non sit evidens, cum superet & transcendat rationem suam; sed Deus quoque se obligat monstrare & ostendere ipsi, quòd illa sit certa miraculorum evidentiâ. Ipse non obligat me credere quantocyùs miraculum, quod mihi proponitur, relinquit mihi de eo dubitandi libertatem: vituperantur ii, qui nimis faciles se exhibent adhibendo fidem miraculo, absque eo, quòd benè examinaverint illud; exponunt enim se facilè deceptionis periculo; & laudantur econtra ii, qui ita difficiles se ostendunt credendis miraculis, ut magno cum rigore exami-

Bonum est, difficilem se exhibere credendo miracula.

nent ea & nunquam recipere ea volunt, illisque assentiri, nisi postquam tam exactè ponderârunt omnia, ut nullus ampliùs relinquatur ipsis de illorum veritate ambigendi locus. Quoad revelationes fidei, exigit Deus ab homine, ut in iis credendis suum captivet intellectum; sed quoad miracula, quæ confirmant illas, quæque inducunt, ut illas credamus, relinquit homini libertatem intellectûs sui, ut judicet ipse de evidentia facti, an vera sint vel falsa.

Certitudo est in fide, & evidentiâ est in miraculis: ita ut, quando fides mihi probatur per miracula, habeam certam & evidentem cognitionem de veritate fidei meæ, & ampliùs excusare me non possim ex eo, quòd fides relinquat intellectui meo obscuritatem, cum hæc mihi auferratur per evidentiâ miraculorum. Si annuntiarem arcana Dei, velut revelationes, quas recepissem ab ipso, nemo teneretur mihi credere; & si horum peteretur à me probatio, hanc dare non essem obligatus: Dei est, probare id, quod dixit, non autem probare quòd id, quod dixit, sit verum: siquidem non opus est probatione, ut quis sit certus, quòd id, quod proficiscitur à veritate infinitâ, sit verissimum; sed volumus esse certi, an ipse sit, qui loquitur:
jama

jam ipse evidenter hoc probat per miracula. Si igitur DEUS mihi præcipiens proponere veritatem, quam homines non comprehenderent, eodem tempore patrare me faceret miracula ad eam confirmandam, ut si redderem vitam mortuis, transferrem montes; obligati omninò forent mihi credere, & si non crederent, maxima foret impietas.

Judæi fuerunt impii non credendo in Jesum Christum.

Deduc ex hoc, quanta fuerit Judæorum impietas, dum non crediderunt Jesu Christo prædicanti ipsis veritates tam sublimes, tam sanctas, tam divinas, quas etiam confirmari viderunt miraculis tam manifestis, & maximo cum numero patris; & judica, quandò majoris nos arguendi essemus impietatis, si non firmiter crederemus in ipsum, videntes conjuncta in Scripturis, & eandem doctrinam, quam prædicavit, & eadem miracula, quæ patravit ad confirmandum illam; cumque omnia hæc uno simul aspici possint intuitu, ubi doctrina confirmatur per miracula, & miracula vicissim per doctrinam. Nam quæ difficultas haberi possit credendo, quòd doctrina tam sancta confirmata sit magnis miraculis, vel etiam credendo, quòd tam magna miracula facta sint ab eo, qui tam sanctam docuit doctrinam.

Adjunge his plurima efficacia motiva, quæ hodiè nobis sunt, credendi in Jesum Christum, quibus caruerunt Judæi: siquidem ipsi non habuerint nisi sanctitatem vitæ & doctrinæ sicut & evidentiam miraculorum ejus: Nos habemus hæc omnia, sicut ipsi; sed insuper habemus, quod illi habuerunt; nimirum possessionem Religionis Christianæ roboratam & confirmatam tot sæculis, assensum tot millionum sapientissimorum & sanctissimorum hominum, qui horum sæculorum decursu vixerunt; falsam religionem idololatrarum, & antiquam (sed imperfectam) Judæorum prostratam, ad pedes Religionis Jesu Christi, & infirmitudinem miraculorum, quæ subsequuta sunt semper, & fiunt adhuc hodiè in tota Ecclesia Christiana, quæ evidentia sunt argumenta, & novæ semper antiquæ hujus veritatis confirmationes.

Nos habemus hodiè majorem obligationem credendi in Jesum Christum quam habuerint Judæi.

Ubi ergò est hodiè homo in universo orbe, qui reperire possit excusationem, quæ se purget & culpam eximat, nisi crediderit in Jesum Christum? Nonnè in sole posuit ipse tabernaculum suum? nonnè luci exposuit Ecclesiam suam, ut videri & conspici possit ab universis totius mundi partibus? Quis est homo, qui ignoret, Jesum

Vide Consultationem 3. art. 2. & 3.

sum Christum esse, & Ecclesiam Christianam? sed plures infideles, inquit mihi, edquod audierint fieri de ipso verba, non habent sat luminis, quo excitentur ad credendum in Jesum Christum, cum nimis procul distent ab eo: Assentior. Ille, qui de nocte videt faciem a longè, non habet sat luminis ad legendum; sed saltem sat luminis habet, ut videat, se satis non habere, & exinde invitetur, ut propius accedat, & plus luminis accipiat. Quis impedit omnes totius mundi homines, aspicientes a longè veritatem Religionis

Christianæ, quin propius accedant, & magis circa illam illuminentur? sed nos saltem, quibus optima hæc obtigit è cœlo fors, ut vivamus in meridie veritatis Christianæ; proficiamus ex magna hac nostra felicitate, amemus Jesum Christum, devoveamus nos unice illi, contendamus ipsum semper magis magisque cognoscere, ipsius ratas & gratas habere leges, ipsius nos implere spiritu, ipsius vivere in terris vita, ut vivamus in ipso, & ipsi soli in omnem æternitatem.

CONSULTATIO XVII.

De falsis Miraculis Anti-Christi.

Omnia habent suum contrarium,

Admirabilis est dispositio magnæ hunc mundum gubernantis providentiæ, quæ nunquam non in ipsius observatur regimine. Nihil est, quod suum non habeat contrarium, quo oppugnetur, & a quo, dum pugnat, melius stabiliatur. Veritas pro hoste suo habet falsitatem, lumen habet tenebras, calor habet frigus, album habet nigrum, sanitas habet morbum, pax habet bellum, virtus habet vitium, bonum habet malum, vita habet mortem, ipsemet verus Deus habet Deos falsos, a quibus op-

pugnetur, & Jesus Christus habet Anti-Christum, qui ipsius sit Antagonista.

Totum tempus veteris Testamenti exactum est in expectatione adventus Jesu Christi, & totum tempus novi Testamenti exigitur in expectatione adventus Anti-Christi. Prophetæ prædixerant, Jesum Christum esse venturum, hoc erat certum. Jesus Christus, & Apostoli, & plures Sancti prædixerunt, Anti-Christum esse venturum, hoc est certissimum. Vetus Testamentum prædixerat, nationes infideles fore con-

Totum veter Testamentum expectabat Jesum Christum: totum novum expectat Anti-Christum,

ver-